

than trẻ, 1980, 1979, 1978 cũng than trẻ, ngay cả những người đến Mỹ năm 1975 cũng than rằng: “Đến Mỹ 1975 trẻ quá, nếu trước kia đi du học, thì có lẽ công việc làm ăn khá hơn nhiều.” Tôi cũng được nghe một anh bạn, đi du học từ 1971 và kẹt lại luôn, than rằng, vì đến Mỹ trẻ quá, không còn trẻ nữa, để có thể nói không pha âm ngoại quốc, nên cũng gặp khó khăn trong bước đường sự nghiệp.

Thế thì đến Mỹ khi nào là không trẻ? Thử xem, biết bao nhiêu người tổ tiên lập nghiệp tại Mỹ đã mấy trăm năm, mà nay vẫn còn khó khăn trong đời sống, trong công việc làm ăn. Phải chật vật để kiếm sống hàng ngày, và họ cũng phải ở nhà thuê, đôi khi còn phải trú ngụ ở những nơi tồi tàn. Một điều chắc chắn nữa, là rất nhiều người dân họ, không có được vài “lạng vàng” cất giấu phòng khi khó khăn. Mà dân tị nạn chúng ta, thì hình như cất giấu “cây” không ít thì nhiều.

Chẳng có khi nào là trẻ cả. Càng đến sau, thì càng bớt bỡ ngỡ, khó khăn, vì đã có người đi trước dọn đường khai lối. Tổ tiên dân Mỹ đến đây, đã chịu đói khát, lạnh lẽo, bệnh tật, chết chóc, dân da đỏ lột da đầu treo chơi. Họ đã làm việc cật lực không kể ngày đêm, xây dựng xứ sở này cho có đường sá, cầu cống, tiện nghi như hôm nay, cho chúng ta nhảy xổ vào chung hưởng, thì có lý do gì mà than. Và nếu muốn được hưởng dụng các tiện nghi đó, thì phải trả giá bằng sự làm việc thực sự, chứ đâu phải khơi khơi mà ai cho được. Không có khi nào là trẻ cả, mà cũng không có khi nào là sớm cả. Chưa biết ai may mắn hơn ai.

• ANH NGUYEN

CÁC BẠN LÊ NGỌC DIỆP, NGUYỄN VĂN ĐỊNH, TRẦN BÁ QUYÊN, TRẦN HỮU TẮT QUA MẮT THI NHÂN TÔN THẤT THIÊU

Lê Gia Trang chấp chớn trên ghềnh đá
Núi non xanh vờn ánh nguyệt mơ màng
Chàng NGỌC DIỆP thiên tài trong hội họa
Chuyện hoang đường tiểu ngạo vượt thời gian

Thích mộc mạc, say sưa tình bằng hữu
Mộng giang hồ trong bể cá vườn trăng
Không nói nhiều song lòng đầy chiêm hữu
Mùa thu nào gói kỷ niệm còn chăng

Tuổi thơ trẻ bạn học trò thừa nhỏ
Đôi mái chèo đằm ước bến BAO VINH
Lòng sơn sắt đầu bước đường hoạn lộ
Giang sơn người vẫn giữ trọn niềm tin

NGUYỄN VĂN ĐỊNH tính hiền hòa mến bạn
Không phô bày những mộng ước cao xa
Thành gia thất lòng thấp phần mô phạm
Tơ duyên trời ràng buộc những ngày qua

Thân dào dạt với hình hài cao lớn
Tính thanh bình không kiêu cách dao du
Bạn về đây là chốn gửi tâm thư
Giữa xứ Mỹ nổi vòng tay bè bạn

TRẦN BÁ QUYÊN thích mang lòng căng đáng
Thừa thiếu thời không biết chữ hờn ghen
Bao quản văn nhân, tài tử sang hèn
Thân nhẹ bước mình ta đi ta đến

TRẦN HỮU TẮT tài ba trên cao điểm
Giữa huy hoàng tráng lệ xứ cao nguyên
Trở bàn tay rõ ràng như sóng biển
Phu nhân cùng tận hưởng chốn thần tiên

Mộng đơn sơ của chuỗi ngày nhân hạ
Đôi uyên ương phủ cánh côi bông lai
Một Lưu Nguyễn, một thiên tiên xứ lạ
Mơ phong trần, say viễn xứ ngày mai.